

[Grethe Fenger Møller]

ring af det enkelte menneske, som ellers vil finde sted, og som desværre også finder sted.

I Det Konservative Folkeparti er vi bestemt ikke begejstret for indgreb i den enkeltes frihed, men når sagkyndige på området mener, at de skadelige virkninger, afhumaniseringen, kan imødegås ved den slags foranstaltninger, mener jeg ikke, at man bør sidde deres råd overhørig. Jeg skal ikke gå ind i debatten om, hvorvidt voldelige film påvirker tilskuerne eller ej, men blot sige, at når vi f.eks. ved, at reklamer virker, så tror jeg også, at voldelige film virker, da de jo ofte også har idoler på rollelisten.

Jeg mener, man kan sige, at Fremskridtspartiets forslag udspringer af en opgivende holdning: Vi kan jo alligevel ikke forhindre ulovlighederne. Men den holdning mener jeg at vi må tage afstand fra. Med den stadigt stigende udbredelse af videoer og deres stadige forråelse er der netop brug for den forbrugervejledning, som filmcensuren er udtryk for.

Jeg synes, det var rart at høre kulturministeren give udtryk for, at hun overvejer at formulere regler på videoområdet. Det tror jeg som sagt også at der er et stort behov for, og vi glæder os til at se udspillet til sådanne regler. Jeg mener snarere, vi bør stramme sanktionsforanstaltningerne, hvis det er det, der er behov for. Og jeg mener, at en varedeklaration som den, der foreslås i bemærkningerne, som skal laves af branchen selv, vil være helt utilstrækkelig.

Jeg skal derfor sige, at Det Konservative Folkeparti ikke kan støtte lovforslaget, hvis det ikke i øvrigt skulle være fremgået af min ordførertale.

Helge Sander (V):

Problemet filmcensur har været drøftet adskillige gange i de 10 år, hvor jeg har siddet i Folketingets Kulturudvalg. Det har som regel været, når noget særlig dramatisk har givet en aktual anledning til at drøfte problemet. Men jeg må sige, at problemet ikke er blevet mindre, som årene er gået. Hvor det i starten var meget koncentreret om de film, man så i biograferne, er det jo i dag således – desværre, vil jeg sige – at en større og større andel af de film, der bliver vist, vises uden for biograferne.

Derfor må jeg tilstå, at vi i Venstre er enige med Fremskridtspartiet et meget langt stykke hen ad vejen. Vi føler, at den lovgivning, vi har

i dag, er ganske utidssvarende. Som et minimum er vi i hvert fald nødt til at se på den, som den blev formuleret ved den sidste ændring i 1980.

I vores folketingsgruppe er der også mange, der mener, at vi bliver nødt til at have en, lad os kalde det varedeklaration – det er det ord, som er brugt også af kulturministeren i dag – således at man giver en slags vejledning. Men vi så helst, at man i det udvalgsarbejde, som kunne følge efter Fremskridtspartiets lovforslag, prøvede at finde en model, der kunne bruges både for film og for videoer, for det er jo to alen ud af ét stykke. Vi vil meget gerne have varedeklarationerne formuleret på en sådan måde, at de fortæller – og det er vel primært forældrene – hvad det er for noget, hvilket indhold filmene har. Dermed kan forældrene selv afgøre, hvorvidt de vil skride ind eller ej.

Det største behov i dag føler vi findes på videomarkedet, og derfor vil jeg da meget gerne understrege, at det er noget, vi finder væsentligt. Men som sagt mener vi ikke – som jeg forstod kulturministeren – at vi skal have to sæt regler, et for biograffilmene og et for videomarkedet. Men det vil vi som sagt meget gerne vende tilbage til.

Fru Hanne Andersen sagde på Socialdemokratiets vegne, at det ikke er nødvendigt at tage filmcensuren alvorligt, fordi man ikke behøver at få sine film bedømt. Men det er jo tom snak. Hvis man ikke får dem bedømt, er de jo forbudt for børn under 16 år, og det er jo det, det hele går ud på: ikke at minimere sine markedsmuligheder.

Men der er også andre ting, der interesserer os. Jeg har helt uafhængigt af lovforslaget stillet kulturministeren en række spørgsmål til alm. del i Kulturvalget i anledning af Per Pallesens film »Hjælp, min datter vil giftes«. Det har ikke noget med den film at gøre som sådan, men jeg synes principielt, det er interessant, at det kun er én person, der afgør, hvorvidt man skal have mulighed for at kalde en film en familiefilm eller ej.

Jeg fik i øvrigt dengang en oplysning, der gik ud på, at hvis man føler, man har fået en for hård medfart i censuren, kan man anke. Men hvis man anker, kan man først få svar i løbet af 2-3 måneder. Jeg har spurgt kulturministeren, om det er rigtigt, for det er i hvert fald ganske